

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Długosz
Protokolant:	sekr. sądowy Anita Kus

po rozpoznaniu w sprawie

T. W.

obwinionego z art. 90 k.w. i art. 99 § 1 pkt 2 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w.

wniosku jego obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 21 czerwca 2012 roku sygn. akt II W 994/11 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 30 października 2012 roku sygn. akt II Ka 391/12,

na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.s.w i art. 624 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. oraz art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze

postanawia

1. oddalić wniosek,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa 80/100), w tym podatek VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej obwinionemu w postępowaniu wznowieniowym,
3. zwolnić obwinionego od obowiązku ponoszenia wydatków za postępowanie wznowieniowe.

UZASADNIENIE

Obrońca obwinionego złożył wniosek o wznowienie, na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 30 października 2012 roku (sygn. akt II Ka 391/12), którym to orzeczeniem utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 21 czerwca 2012 roku (sygn. akt II W 994/11), na mocy którego uznano T. W. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 90 k.w. i z art. 99 § 1 pkt 2 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w. i na mocy art. 17 § 2 k.w. odstąpiono od wymierzenia mu kary.

Na uzasadnienie obrońca obwinionego wywiódł, że ustalenia faktyczne, które legły u podstaw prawomocnego wyroku zostały oparte między innymi na zeznaniach świadków: wójta o nazwisku D. oraz urzędnika gminnego J. G.. Obrońca wskazał, że świadkowie ci zeznawali niezgodnie z prawdą twierdząc, że droga ma charakter publiczny (tak pierwszy ze świadków) oraz że jest drogą gminną (tak podał drugi ze świadków). Obaj świadkowie jako osoby dysponujące wiedzą merytoryczną na temat warunków miejscowych zeznawali nieprawdziwie wypełniając znamiona przestępstwa z art. 233 k.k. Natomiast wójt Gminy R. donosząc do organów ścigania o popełnieniu przez T. W. wykroczenia dopuścił się przestępstwa z art. 234 k.k. Obrońca T. W. podniósł, że nie ma potrzeby ustalania popełnienia powyższych przestępstw wyrokiem karnym albowiem wynika to z materiałów zawartych w aktach postępowania II W 994/11.

W odpowiedzi na ten wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie. Na uzasadnienie podniósł, że z uwagi na treść art. 541 § 1 k.p.k. przedmiotowy wniosek jako przedwczesny nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy T. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Autor wniosku domagając się wzruszenia prawomocnego wyroku, którym T. W. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia powołał się na podstawę prawną wznowienia z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. W szczególności wskazał, że w toku rozpoznania przedmiotowej sprawy wymienieni we wniosku świadkowie, to jest wójt gminy A. D. oraz J. G. mieli złożyć fałszywe zeznania, a ponadto A. D. miał dopuścić się przestępstwa z art. 234 k.k.

Postępowanie wznawia się na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. tylko wówczas, gdy popełnione w związku z tym postępowaniem przestępstwo mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a nadto zostało ono – zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k. – ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie mogło zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie obrońca obwinionego nie wskazał, jak tego wymaga art. 541 § 2 k.p.k., wyroku skazującego J. G. i A. D. za przestępstwo złożenia fałszywych zeznań, a tego ostatniego także za przestępstwo z art. 234 k.k., ani też orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym, stwierdzającego niemożność wydania takiego wyroku.

W tym stanie rzeczy wniosek o wznowienie postępowania nie mógł być uwzględniony.

Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił wniosek obrońcy z urzędu obwinionego, a tego ostatniego zwolnił od ponoszenia wydatków niniejszego postępowania, skoro wykazał, że z uwagi na swoją trudną sytuację materialną nie może ich ponieść. Nadto obrońcy z urzędu przyznał koszty udzielonej obwinionemu pomocy prawnej, które nie zostały w żaden sposób uiszczone.